

kás szerint már gurul a Zaporozsec, amikor megpróbálom begyűjtani a motort. Hat-hét méteres szakasz, de percekig tart, még most is tart, és nem tudom, meddig. A családott csőpépiek közrefognak, emelgetik a kocsi hátulját, ráülnek a motorházra, a tetőre, vihognak, korpaszáraz tenyerükkel dobolnak az acéllemezen. Indítok és újra indítok, időközben besötétedik, hiába gyűjtök lámpát, mintha bálásruhában menekülnénk, vagy egy károgó, murrogó kecskesajt fekete közepében.

Jorge Luis Borges*

HATÁROK

E nyugatra tartó utcák közül
bár fogalmam sincs, melyik, de talán van,
amit gyanútlanul, részvétlenül
én már egyszer s mindenkorra bejártam,

alávetve Annak, aki merev
és titkos és mindenható szabályt szab
minden e változékony életet
alkotó álomnak, formának, árnyak.

Ha nincs semmi, ami ne érne véget,
aztán csak felejtés és „soha már” van,
ki tudja, tudtunkon kívül, de végleg
kitől köszöntünk el ebben a házban?

Leáll az éj, elszürkül az üveg,
s a könyvek oszlopából, amit a
fény csonka árnyként az asztalra vet,
lesz még, amit nem olvastunk soha.

Van délen pár kapu, ütött-kopott,
nagy kővázával (kaktuszfüge benne):
számomra áthatolhatatlanok,
mintha csak egy litográfia lenne.

Valami ajtót bezártál örökre,
és egy tükör hiába őrzi képed;
egy keresztúton hezitálsz: fölötte
négyarcú Janus négy irányba réved.

* Az Európa Könyvkiadónál hamarosan megjelenő kötetből.

Van emlékeid között egy, ami
jövőtehetetlenül elveszett;
a szökőkút felé lépteidet
fehér nap, sárga hold nem követi.

Nem mondhatod el azt, amit a perzsa
rózsákról mesélt rég és madarokról,
ha késő délután szórt fény seper, s ha
úgy mondanál valami maradandót.

S a folytonos Rhône s a tó, mindez a
tegnap, amely fölé ma hajolok?
Eltűnik, mint Karthago hamuja,
mit sóval szórtak be a latinok.

Hajnaltájt távolodó tömegek
mormogását hallom majd szüntelen:
elhagy s elfelejt, ami szeretett;
tér, idő, Borges békét hagy nekem.

A SZOMORÚ FÉRFIHEZ

Nos hát, volt a szász makacs kardja, volt
vas verстана s Laertes száműzött
fiának oly sok szigete között
a tenger, volt az arany perzsa hold,
voltak a történelemben meg a
bölcseletben a vég nélküli kertek,
síri aranya az emlékezetnek,
s az árnyékban a jázmin illata.
Mindez nem számít. A fegyelmezett
verspenzum nem menthet meg, sem az álom
vize, sem a csillag, mely pőre éjben
a pirkadatról megfeledkezett.
Szorongásod tárgya egyetlen asszony:
éppen olyan, mint a többi, de mégsem.

LABIRINTUS

Bent rekedtél. Nem lesz ajtó soha.
Ez az erőd a világegyetem,
nem szimmetrikus, nincs szabálya, sem
titkos középpontja, külső fala.
Hogy kemény utad véget ér, ne várd,
mivel konokul kettéágazik,
aztán konokul kettéágazik
megint. Vasból van sorsod és bírád.
Ne reméld, hogy a bika, aki ember,
s kitől e végtelen kőrengeteg
megtanulta, hogy mi a rettenet,
megrohamoz elsőprő lendülettel.
Nincs. Semmit ne várj. A fenevadat sem
ebben a feketedő szürkületben.

Imreh András fordítása

Edward Morgan Forster

A MÁSIK HAJÓ

Barabás András fordítása

1

- Kókuszfej, gyere, játsszunk katonásdit!
- Nem leheeet, nem érek rááá.
- De muszáj. Lion is szólt.
- Jaj, ne kérsd már magad – mondta Lionel, aki néhány háromszögletű papírcsákóval és egy vállszalaggal felszerelve szaladt elő. Régen történt, amikor a kislíuk még peckesen, minden lehetséges ruhadarabot magukra öltve masíroztak a halálba.
  - Nem leheeet, nem érek rááá – ismételte meg Kókuszfej.
  - Most mi olyan sürgős, apuskám?
  - Jaj, aaannnyi mindent kell rendbe tennem, apuskám.
  - Hagyjuk itt, és játsszunk nélküle – javasolta Olive. – Velünk jön Joan és Noel meg a Kicsi és Bodkin hadnagy. Kinek kell akkor Kókuszfej?
  - Jaj, fogd már be. *Nekem* kell. Muszáj. Egyedül Kókuszfej zuhan a földre, ha meghalt. Te meg a többiek még azután is harcoltok, és túl sokáig. A ma reggeli csata is kész röhej volt. Anya is mondta.